

Arrest

nr. 118 160 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, Bulgaarse onderdaan, dient op 20 maart 2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in.

1.2. Op 18 september 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

*“(…) In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 20.03.2013 werd ingediend door
(..)*

om de volgende reden geweigerd:

□ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor om de bestaansmiddelen van de referentiepersoon te staven:

- Overzicht van uitkering waarin een bruto dagbedrag vermeld staat, aangezien dit een bruto bedrag is kunnen wij niet nagaan wat het exacte netto bedrag is, De bediende heeft echter een berekening gemaakt met het geschatte netto bedrag voor de maanden januari 2013 en februari 2013, aangezien het niet exact is kunnen we deze niet aanvaarden.

- Alsook legt betrokkene loonfiches voor van de referentiepersoon van bij werkgever OZYY BVBA voor de maanden december 2012, januari 2013, februari 2013. Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen blijkt dat de referentiepersoon van betrokkene maximum € 753,80 inkomen heeft per maand Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België € 1000,00 bedraagt, ligt het inkomen van de referentiepersoon voor hem alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn referentiepersoon te garanderen. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Verder meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout alsook van machtsmisbruik.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

“1.1

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing1. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

1.2

Dat geenszins de wettelijke bepalingen waarop de weigeringsbeslissing gesteund is in de beslissing zelf worden weergegeven.

1.3

Dat volgens verweerder verzoekster geenszins op een afdoende manier heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Dat verweerder geenszins in de weigeringsbeslissing de wettelijke of reglementaire bepalingen aanduidt waarop hij zich steunt om te stellen dat verzoekster, die een aanvraag voor een verklaring van inschrijving bij de stad Gent indiende als moeder van een Unie-burger overeenkomstig het art. 40bis Vw., gehouden is aan te tonen dat de referentiepersoon, haar zoon, over voldoende inkomsten beschikt !!!

Dat er derhalve er sprake is van schending van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Dat verweerder bijkomende voorwaarden toevoegt aan de wet zodat er sprake is van machtsmisbruik.

1.4

Dat volgens verweerder verzoekster geenszins op een afdoende manier heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Dat verzoekster door verweerder op 18 juli 2013 werd uitgenodigd extra bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon neer te leggen voor 23.08.2013.

Dat uit het schrijven van verweerder dd. 18.07.2013 blijkt dat verzoekster zelf pas kennis heeft genomen van dit schrijven op 16 september 2013 (cf. stuk 2).

Dat immers blijkt dat door de stad Gent dit schrijven van verweerder verzoekster pas ter kennis werd gebracht op 16.09.2013 (cf. stuk 2).

Dat derhalve verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde om de door verweerder gevraagde extra bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor 23.08.2013 neer te leggen !!!!

Dat er derhalve sprake is van schending van verzoeksters rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsverplichting.

Dat immers verweerder geenszins een weigeringsbeslissing kon nemen met als motivatie dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon van verzoekster onvoldoende zijn nu verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde de bijkomende bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon neer te leggen.

1.5

Dat verzoekster alsnog de gevraagde bijkomende bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon bij de stad Gent heeft neergelegd.

Dat verzoekster als bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon een arbeidsovereenkomst dd. 2.07.2013 en de loonbrief van juli 2013 heeft neergelegd (cf. stuk 3).

Dat uit de door verzoekster neergelegde bewijsstukken blijkt dat de referentiepersoon over een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur met voltijdse tewerkstelling en brut-aanvangsloon van 13,87 euro/uur.

Dat verweerder heeft nagelaten alsnog rekening te houden met de deze bewijsstukken en te motiveren waarom deze door verzoekster neergelegde bewijsstukken niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordelings van verzoeksters aanvraag..

Dat geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de volledige en alle inkomsten van verzoeksters referentiepersoon.

Dat er sprake is van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo wordt verwezen naar artikel 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en wordt gemotiveerd dat de aanvraag voor een verklaring van inschrijving geweigerd wordt omdat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te staan.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn heeft ingediend op 20 maart 2013. In deze aanvraag wordt gewezen op de toepasselijke artikelen van de Vreemdelingenwet, inzonderheid artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Voorts blijkt dat verzoekende partij diverse documenten heeft voorgelegd waaruit kan worden afgeleid dat zij op de hoogte was van de wettelijke voorwaarden om een verblijf op die basis te verkrijgen. Meer bepaald heeft zij diverse documenten voorgelegd aangaande het inkomen van de referentiepersoon. Eveneens blijkt dat zij bij schrijven van 19 juli 2013, haar ter kennis gebracht op 16 september 2013, uitgenodigd werd om extra bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor te leggen, hetgeen zij ook gedaan heeft. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat zij niet op de hoogte was van het feit dat zij dient aan te tonen dat haar referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken, en dit conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat luidt :

"§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(..)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(..)

§ 3

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf verwijst naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zodat dit des te meer aantoonde dat zij kennis heeft van de wettelijke voorwaarden aangaande haar verblijfsaanvraag. Het betoog als zou de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zijn, kan niet aangenomen worden.

2.3. De Raad ziet voorts niet in hoe er in casu sprake kan zijn van machtsmisbruik. Er dient immers gesteld dat het overeenkomstig artikel 40bis van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding toekomt te onderzoeken of verzoekende partij in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging op grond van dit artikel. In casu kan geen sprake zijn van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan hetgene waartoe de wet haar machtigt, met name het beoordelen van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Zoals hoger reeds aangegeven betreft het bewijs dat de burger van de Unie die men wenst te vervoegen over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, wel degelijk een bij artikel 40bis van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde.

2.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Verzoekende partij betoogt in essentie dat, aangezien zij pas op 16 september 2013 op de hoogte werd gesteld van het feit dat zij extra bewijzen diende voor te leggen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zij in de onmogelijkheid verkeerde deze bewijzen nog tijdig voor te leggen. Zij verwijst naar een arbeidsovereenkomst en een loonfiche van juli 2013 die zij voegt aan het verzoekschrift.

2.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij pas op 16 september 2013 in kennis werd gesteld van het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij zij werd uitgenodigd om extra bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor te leggen. Evenwel blijkt dat zij de stukken waarnaar zij thans verwijst in het verzoekschrift en die zij eraan heeft bijgevoegd, met name de arbeidsovereenkomst en de loonbrief van juli 2013, tevens aan het bestuur

heeft kenbaar kunnen maken voor het treffen van de bestreden beslissing. Deze stukken werden immers op 16 september 2013 doorgefaxt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Daargelaten de vaststelling dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze stukken rekening werd gehouden, toont verzoekende partij evenwel met haar betoog niet aan dat deze stukken tot een andere beoordeling zouden geleid hebben. Immers blijkt uit de loonfiche van juli 2013 dat een maandloon werd uitgekeerd van 511, 31 euro aan de referentiepersoon zodat dit nog steeds lager ligt dan de 1000 euro die vereist zijn om niet onder de armoedegrens voor een alleenstaande te vallen. Het motief dat *“Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België € 1000,00 bedraagt, [...] het inkomen van de referentiepereoon voor hem alleen al onder deze armoedegrens [ligt]. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn referentiepersoon te garanderen.”* wordt bijgevolg door de verwijzing van de verzoekende partij naar deze stukken niet aan het wankelen gebracht.

2.7. Zoals blijkt heeft verzoekende partij wel degelijk de mogelijkheid gehad om de stukken waarnaar zij verwijst aan de verwerende partij voor te leggen voor het treffen van de bestreden beslissing.

2.8. Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepaling en beginselen kan niet worden aangenomen. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.9. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

“2.1

Dat, algevolg van het verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster België dient te verlaten en van haar naaste familieleden, met wie zij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel².

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken⁴.

2.2

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, bij haar naaste familie, waar zij haar leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.”

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.10.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.10.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

2.10.3. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki

Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.10.4. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.10.5. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.10.6. Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing betekent dat zij gescheiden zal worden van haar naaste familie in België.

2.10.7. Aangezien verzoekende partij nooit tot verblijf werd gemachtigd betreft het in casu een eerste toegang en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezins- en privéleven van verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven.

2.10.8. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins- en privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij herhaalt slechts dat de bestreden beslissing haar zou scheiden van haar zoon, doch toont hiermee niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met de personen met wie zij stelt een gezin te vormen in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar gezin kan samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag indient. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

2.11. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

2.12. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER